Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

30. dubna 2013 *

„Dumping — Dovoz zeolitu A ve formě prášku pocházejícího z Bosny a Hercegoviny — Běžná hodnota — Reprezentativnost domácího prodeje — Ziskové rozpětí — Běžný obchodní styk“

Ve věci T-304/11,

Alumina d.o.o., se sídlem ve Zvorniku (Bosna a Hercegovina), zastoupená J.-F. Bellisem a B. Servaisem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené J.-P. Hixem, jako zmocněncem, ve spolupráci s G. Berrischem a A. Polcyn, advokáty,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, zastoupenou É. Gippini Fournierem a H. van Vlietem, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

jejímž předmětem je návrh na zrušení prováděcího nařízení Rady (EU) č. 464/2011 ze dne 11. května 2011 o uložení konečného antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímně uloženého cla na dovoz zeolitu A ve formě prášku pocházejícího z Bosny a Hercegoviny (Úř. věst. L 125, s. 1) v rozsahu, v němž se týká žalobkyně,

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení N. J. Forwood (zpravodaj), předseda, F. Dehousse a J. Schwarcz, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. ledna 2013,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

1 V návaznosti na podnět podaný dne 4. ledna 2010 zveřejnila Evropská komise dne 17. února 2010 oznámení o zahájení řízení týkajícího se dovozu zeolitu A ve formě prášku pocházejícího z Bosny a Hercegoviny (Úř. věst. C 40, s. 5).

2 Žalobkyně Alumina d.o.o., členka skupiny Birac, odpověděla na antidumpingový dotazník dne 9. dubna 2010. Komise provedla ověření na místě v sídle žalobkyně ve dnech od 29. června 2010 do 1. července 2010.

3 Na základě nařízení Komise (EU) č. 1036/2010 ze dne 15. listopadu 2010 o uložení prozatímního antidumpingového cla z dovozu zeolitu A ve formě prášku pocházejícího z Bosny a Hercegoviny (Úř. věst. L 298, s. 27, dále jen „prozatímní nařízení“) zavedla Komise prozatímní antidumpingové clo ve výši 28,1 % z dovozu zeolitu A ve formě prášku, rovněž zvaného zeolit NaA ve formě prášku nebo zeolit 4A ve formě prášku, pocházejícího z Bosny a Hercegoviny. Podle jedenáctého bodu odůvodnění prozatímního nařízení se šetření dumpingu týkalo období od 1. ledna 2009 do 31. prosince 2009.

4 Ze třetího a desátého bodu odůvodnění prozatímního nařízení vyplývá, že skupina Birac, ke které patří žalobkyně, je jediným vyvážejícím výrobcem dotyčného výrobku v Bosně a Hercegovině.

5 V rámci výpočtu běžné hodnoty použila Komise metodu popsanou v čl. 2 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 343, s. 51, oprava Úř. věst. 2010, L 7, s. 22, dále jen „základní nařízení“), jelikož prodej žalobkyně na vnitřním trhu nebyl reprezentativní ve smyslu čl. 2 odst. 2 téhož nařízení. Pro stanovení běžné hodnoty Komise použila vážený průměrný zisk realizovaný skupinou, ke které patří žalobkyně, při domácím prodeji obdobného výrobku (dvacátý první až dvacátý šestý bod odůvodnění prozatímního nařízení).

6 Dopisem ze dne 16. listopadu 2010 předala Komise žalobkyni podle článku 20 základního nařízení kopii prozatímního nařízení, sdělení o konkrétním výpočtu dumpingového rozpětí, sdělení o konkrétním výpočtu rozsahu újmy a konečně odpověď na argumenty uplatněné žalobkyní ohledně zahájení šetření.

7 Dopisem ze dne 1. prosince 2010 předložila žalobkyně své stanovisko, přičemž uplatnila porušení čl. 2 odst. 3 a 6 základního nařízení z důvodu, že ziskové rozpětí použité pro stanovení běžné hodnoty je výsledkem prodejů jejímu jedinému domácímu zákazníkovi, které jsou ovlivněny zvýšeným rizikem neplacení nebo opožděné platby, a tudíž nepředstavují běžný obchodní styk.

8 Dopisem ze dne 16. března 2011 předala Komise žalobkyni podle článku 20 základního nařízení dokument poskytující konečné informace, jakož i odpověď odmítající tvrzení o domácím prodeji uvedeném v předcházejícím bodě. Dopisem ze dne 18. března 2011 žalobkyně zejména zopakovala své stanovisko uvedené v předcházejícím bodě.

9 Na výrobky uvedené v bodě 3 výše bylo na základě prováděcího nařízení Rady (EU) č. 464/2011 ze dne 11. května 2011 o uložení konečného antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímně uloženého cla na dovoz zeolitu A ve formě prášku pocházejícího z Bosny a Hercegoviny (Úř. věst. L 125, s. 1, dále jen „napadené nařízení“) uplatněno konečné vyrovnávací clo ve výši 28,1 %, které se použije na čistou cenu franko hranice Evropské unie před proclením.

10 Pokud jde o stanovení běžné hodnoty, Rada Evropské unie v bodech 19 a 20 odůvodnění napadeného nařízení uvádí, že zohledněný domácí prodej byl uskutečněn v běžném obchodním styku a že orgány mohly vycházet z údajů, které z něho vyplývají, i přes to, že nejsou reprezentativní ve smyslu čl. 2

odst. 2 základního nařízení. Jelikož byl předmětný domácí prodej ziskový, stanovená běžná hodnota byla totožná s hodnotou, která by vyplynula z použití čl. 2 odst. 1 prvního pododstavce základního nařízení.

11 Rozhodnutím Komise 2011/279/EU ze dne 13. května 2011, kterým se přijímá závazek nabídnutý v souvislosti s antidumpingovým řízením týkajícím se dovozu zeolitu A ve formě prášku pocházejícího z Bosny a Hercegoviny (Úř. věst. L 125, s. 26), tento orgán přijal nabídku závazku v podobě minimální ceny předloženou žalobkyní.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

12 Žalobkyně podala projednávanou žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 16. června 2011.

13 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 29. července 2011 požádala Komise o vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Rady. Usnesením ze dne 12. září 2011 předseda druhého senátu Tribunálu toto vedlejší účastenství povolil.

14 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené nařízení v rozsahu, v němž se jí týká;

— uložil Radě náhradu nákladů řízení.

15 Rada navrhuje, aby Tribunál:

— žalobu zamítl;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

16 Komise navrhuje, aby Tribunál žalobu zamítl.

Právní otázky

17 Na podporu své žaloby žalobkyně předkládá dva žalobní důvody, přičemž první vychází z porušení čl. 2 odst. 3 a 6 základního nařízení a druhý vychází z porušení čl. 2 odst. 6 první věty téhož nařízení.

18 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně poukazuje na to, že podle čl. 2 odst. 3 základního nařízení platí, že pokud je domácí prodej neuspokojivý, musí být běžná hodnota stanovena v souladu s odstavcem 6 téhož ustanovení. Toto stanovení, jež odráží ustálenou praxi orgánů, pokud domácí prodej nepřekročí hranici reprezentativnosti, nemůže již být pojmově totožné s výpočtem běžné hodnoty na základě nereprezentativního domácího prodeje ve smyslu čl. 2 odst. 2 základního nařízení. Okolnosti projednávaného případu naproti tomu vyžadují použití rozumného ziskového rozpětí na základě čl. 2 odst. 6 písm. c) základního nařízení. Vážený průměr ziskového rozpětí skupiny žalobkyně, dosahující výše 58,89 % při vyjádření ve vztahu k výrobním nákladům a výše 37,06 % při vyjádření ve vztahu k obratu a použitý pro výpočet běžné hodnoty je však zjevně nepřiměřený, jak to mimoto dokládá srovnání s rozpětím 5,9 % zohledněným pro výpočet odstranění újmy unijnímu průmyslu.

19 V rámci druhého žalobního důvodu žalobkyně v rámci první části uvádí, že podle judikatury Soudního dvora nelze nereprezentativní prodej ve smyslu čl. 2 odst. 2 základního nařízení považovat za prodej uskutečněný v běžném obchodním styku. Pojmy reprezentativní prodej na straně jedné a prodej uskutečněný v běžném obchodním styku na straně druhé jsou totiž bytostně propojeny. Jelikož domácí

prodej, který orgány zohlednily, představuje pouze 1,9 % vývozu do Unie během období šetření, je nutno konstatovat, že orgány založily výpočet běžné hodnoty v rozporu s čl. 2 odst. 6 první větou základního nařízení na nereprezentativních, a tudíž v běžném obchodním styku neuskutečněných transakcích.

20 Žalobkyně v rámci druhé části dodává, že Komise každopádně obdržela v průběhu správního řízení informace, které prokazují, že prodejní ceny společnosti D, jediného domácího zákazníka žalobkyně, který byl zohledněn, byly navýšeny o 25 % na základě rizikové prémie za opožděnou platbu nebo neplacení, takže tyto ceny neodrážejí běžný obchodní styk. V této souvislosti je skutečnost, že se Komise rozhodla neověřit tyto informace při kontrole na místě, irelevantní. Mimoto podle informací, které žalobkyně předložila Komisi, byly dluhy společnosti D vůči žalobkyni spláceny po delší období započtením nebo převodem pohledávek, takže prodeje uvedené společnosti spadají do směnného obchodu a vyrovnání se započtením, což vytváří zvláštní situaci na trhu ve smyslu čl. 2 odst. 3 základního nařízení.

21 Jak vyplývá z bodů 27, 29 a 50 žaloby, argumenty rozvinuté žalobkyní v rámci každého žalobního důvodu směřují k nepoužitelnosti čl. 2 odst. 6 první věty základního nařízení v projednávaném případě. Žalobkyně zakládá svá návrhová žádání v podstatě na dvou důvodech. Zaprvé na důvodu, že stanovení hodnoty založené na ziskovém rozpětí dosaženém z prodejů společnosti D, jedinému domácímu zákazníkovi žalobkyně, který byl vzat v úvahu, zohledňuje výlučně nereprezentativní transakce, což je v rozporu s čl. 2 odst. 2 základního nařízení (první žalobní důvod). Zadruhé na důvodu, že prodeje společnosti D se neuskutečňují v běžném obchodním styku, jelikož nejsou reprezentativní, a dále prodejní ceny jsou navýšeny o dodatečnou marži související s hospodářskou situací uvedeného zákazníka (druhý žalobní důvod).

22 V odpovědi na otázku žalobkyně na jednání uvedla, že i kdyby její domácí prodej překračoval hranici reprezentativnosti stanovenou v čl. 2 odst. 2 základního nařízení, namítala by stále posouzení, podle kterého byl tento prodej uskutečněn v běžném obchodním styku, z důvodu, že orgány zahrnuly dodatečnou marži související s hospodářskou situací společnosti D.

23 V tomto kontextu je třeba poukázat na to, že přezkum druhého žalobního důvodu, který z hlediska pojmu běžného obchodního styku souvisí s reprezentativností domácího prodeje, jakož i se zahrnutím prémie ve výši 25 % do výpočtu ziskového rozpětí, odpovídá na ústřední bod argumentace žalobkyně, takže je třeba ho přezkoumat jako první.

24 V této souvislosti, pokud jde o první část tohoto žalobního důvodu, je třeba poukázat na to, že otázka reprezentativnosti domácího prodeje ve smyslu čl. 2 odst. 2 základního nařízení, který stanoví kvantitativní kritérium, je v zásadě odlišná od otázky, zda byl tento prodej uskutečněn v běžném obchodním styku ve smyslu čl. 2 odst. 3 a 6 základního nařízení, který stanoví kvalitativní kritérium související s povahou samotného prodeje (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. února 1992, Goldstar v. Rada, C-105/90, Recueil, s. I-677, bod 13). Objem domácího prodeje však představuje faktor, který může ovlivnit tvorbu cen, takže obě kritéria na sebe mohou vzájemně působit, pokud je například domácí trh natolik omezený, že ceny nejsou určovány nabídkou a poptávkou (v tomto smyslu viz výše citovaný rozsudek Goldstar v. Rada, body 15 až 18).

25 Tato možnost vzájemného působení však neznamená, že pokud se hranice reprezentativnosti 5 % nedosáhne, nelze domácí prodej považovat za uskutečněný v běžném obchodním styku. Nelze totiž zcela vyloučit, že i přes nízký objem domácího prodeje byl tento prodej uskutečněn v běžném obchodním styku, pokud odráží běžné chování dotčených hospodářských subjektů. Za těchto okolností je třeba nejprve rozhodnout o zahrnutí prémie 25 % při výpočtu ziskového rozpětí, a přezkoumat tudíž druhou část druhého žalobního důvodu uvedenou v bodě 20 výše.

26 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že podle definice pojmu dumping uvedené v čl. 1 odst. 2 základního nařízení musí být vývozní cena porovnávána se srovnatelnou cenou obdobného výrobku v zemi vývozu v běžném obchodním styku, což je zopakováno v čl. 2 odst. 1 prvním pododstavci a v čl. 2 odst. 6 téhož nařízení a což odráží pátý bod odůvodnění, podle kterého se běžná hodnota musí každopádně zakládat na reprezentativním prodeji uskutečněném v běžném obchodním styku.

27 Kromě toho pokud nelze běžnou hodnotu stanovit na základě čl. 2 odst. 1 základního nařízení, cílem jejího stanovení na základě čl. 2 odst. 3 a 6 základního nařízení je určit běžnou hodnotu, která se co nejvíce přibližuje prodejní ceně výrobku, kterou by výrobek měl, kdyby byl prodán v zemi původu nebo vyvážející zemi v běžném obchodním styku (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. března 1992, Minolta Camera v. Rada, C-178/87, Recueil, s. I-1577, bod 17).

28 Z toho plyne, že cílem stanovení běžné hodnoty je umožnit orgánům, aby posoudily, zda v období šetření došlo k dumpingu, a to na základě objektivních pravidel, aniž je dotčen výsledek tohoto posouzení. Cílem pojmu běžný obchodní styk je tedy pro účely stanovení běžné hodnoty vyloučit situace, v nichž k prodeji na vnitřním trhu nedochází za takových podmínek, zejména pokud je výrobek prodáván za nižší cenu, než jsou výrobní náklady nebo pokud transakce probíhají mezi stranami, které jsou obchodně spojeny nebo které mezi sebou uzavřely dohodu o vyrovnání (rozsudek Goldstar v. Rada, bod 24 výše, bod 13). Jak vyplývá z čl. 2 odst. 1 třetího pododstavce a z čl. 2 odst. 4 základního nařízení a jak to zdůrazňuje Rada v bodě 57 žalobní odpovědi, tyto okolnosti představují příklady prodejů, které mohou být považovány za neuskutečněné v běžném obchodním styku.

29 V tomto kontextu má pojem prodej uskutečněný v běžném obchodním styku objektivní dosah a mohou se ho dovolávat nejen orgány za účelem odstranění praktik, které mohou zastřít dumping nebo jeho rozsah (dohody o vyrovnání, kdy jsou prodejní ceny uměle nízké, domácí prodej za ceny nižší, než jsou výrobní náklady po dlouhou dobu), nýbrž i cílené hospodářské subjekty za okolností ovlivňujících běžný charakter obchodního styku (například viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. ledna 2003, Petrotub a Republica, C-76/00 P, Recueil, s. I-79, body 65 až 68 a 84 až 86).

30 Orgány jsou tedy povinny vyloučit z výpočtu běžné hodnoty prodeje neuskutečněné v běžném obchodním styku, ať je již prodejní cena vyšší či nižší než cena účtovaná v běžném obchodním styku, bez ohledu na důvod, proč se transakce neuskutečnila v běžném obchodním styku a bez ohledu na vliv tohoto vyloučení na závěr o existenci dumpingu nebo jeho rozsahu. Jak totiž konstatoval odvolací orgán Světové obchodní organizace (WTO) ve vztahu k článku 2.1 Dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu 1994 (GATT) (Úř. věst. L 336, s. 103; Zvl. vyd. 11/21, s. 189), obsažené v příloze 1 A Dohody o zřízení WTO (Úř. věst. L 336, s. 3), zohlednit prodej uskutečněný mimo běžný obchodní styk, ať již za nízké nebo vysoké ceny, by narušilo to, co je definováno jako „běžná“ hodnota (zpráva odvolacího orgánu WTO ze dne 24. července 2011 ve věci „Spojené státy – Antidumpingová opatření vztahující se na některé ocelové výrobky válcované za tepla, které pocházejí z Japonska“, body 144 a 145).

31 V projednávaném případě žalobkyně ve své odpovědi na antidumpingový dotazník ze dne 9. dubna 2010 uvedla, že se její finanční vztahy se společností D, jejím jediným domácím zákazníkem, zhoršily z důvodu opožděných plateb, který odůvodňuje uplatnění rizikové prémie, jež zvyšuje prodejní cenu zeolitu A. Žalobkyně poskytla v tomto ohledu dodatečné informace ve svém stanovisku předloženém dopisem ze dne 1. prosince 2010 (viz bod 7 výše), ke kterému připojila zejména smlouvu ze dne 29. května 2009 mezi žalobkyní a společností D, v níž se stanoví dotčená prémie na 25 %.

32 V odpovědi na tyto argumenty Komise ve svém dopise ze dne 16. března 2011 (viz bod 8 výše) uvedla, že jelikož je společnost D jediným domácím zákazníkem žalobkyně, nebylo možné ověřit, zda prodejní ceny účtované tomuto podniku skutečně zahrnovaly rizikovou prémii ve výši 25 %. Komise tak konstatovala, že tvrzení žalobkyně musejí být odmítnuta, aniž by bylo třeba zkoumat, zda dotčené okolnosti odůvodňovaly závěr, že s nimi související prodej nebyl uskutečněn v běžném obchodním styku. Podle dvacátého bodu odůvodnění napadeného nařízení nicméně „šetření stanovilo, že údaje

a důkazy poskytnuté skupinou Birac představují spolehlivý základ pro určení běžné hodnoty“, takže argument žalobkyně, že domácí prodej nesmí být považován za uskutečněný v běžném obchodním styku, musel být odmítnut.

33 K tomuto je třeba zaprvé uvést, že na rozdíl od toho, co uvádí Komise ve svém dopise ze dne 16. března 2011, nemá neexistence domácích prodejů jiným zákazníkům než společnosti D za následek, že související ověření je nemožné. Zaprvé informace o uplatnění rizikové prémie již byly uvedeny v odpovědi žalobkyně na antidumpingový dotazník, a sice před kontrolním ověřením. Zadruhé smlouva, kterou žalobkyně zaslala Komisi (viz bod 31 výše), jasně v článku 6 uvádí dotčenou prémii, přičemž výpočet ziskového rozpětí ve výši 58,89 % ve vztahu k výrobním nákladům nebo ve výši 37,06 % ve vztahu k obratu představuje kromě toho závažnou indicii skutečného uplatňování této prémie. Mimoto z příloh 3.2 a 3.3 k dopisu žalobkyně ze dne 1. prosince 2010 vyplývá, že společnost D splácela dluhy opožděně minimálně od roku 2008 a tato tendence pokračovala v roce 2009, jak o tom svědčí tabulka v příloze 2 téhož dopisu. Konečně v dopise ze dne 16. března 2011 Komise přijala a dokonce použila argument založený na účinné fakturaci prémie ve výši 25 %, aby odpověděla na jiný argument žalobkyně týkající se běžného charakteru dotčených prodejů a vycházející z dohod o vyrovnání uzavřených se společností D.

34 Zadruhé tvrzení Komise, že žalobkyně nezpochybnila běžný charakter dotčených obchodních transakcí, přehlíží skutečnost, že žalobkyně ve své odpovědi na antidumpingový dotazník uvedla, že ceny účtované společnosti D byly navýšeny o rizikovou prémii a dále rozvinula tento argument na stranách 7 až 9 svého dopisu ze dne 1. prosince 2010.

35 Zatřetí Rada v bodě 30 dupliky uvedla, že Komise tyto informace neověřila, jelikož rozhodla o odmítnutí tvrzení žalobkyně, neboť tyto okolnosti neznamenaly, že dotčené obchodní transakce nebyly „běžné“. Je-li třeba chápat dvacátý bod odůvodnění napadeného nařízení v tomto smyslu (viz bod 32 výše), pak je třeba uvést následující.

36 Taková riziková prémie, jako je dotčená prémie, představuje ve skutečnosti protiplnění za riziko, které dodavatel podstupuje tím, že prodá výrobky konkrétnímu zákazníkovi, a tím, že mu poskytne lhůtu pro zaplacení. Tato prémie proto nepředstavuje část hodnoty prodaného výrobku, ani nesouvisí s jeho charakteristikou, avšak její existence a výše závisí na tom, o jakého zákazníka se jedná, a na posouzení jeho finanční způsobilosti, které učiní dodavatel. Zohlednění takové prémie v rámci stanovení běžné hodnoty má za následek, že se do výpočtu vloží faktor, který není určen ke stanovení ceny, za kterou je výrobek prodáván v zemi původu (viz bod 27 výše), ale který se týká výlučně finanční způsobilosti konkrétního domácího kupujícího.

37 V tomto kontextu tvrzení Rady v bodě 58 žalobní odpovědi, podle kterého lze riziku spojenému s finanční stabilitou zákazníka čelit využitím žaloby na náhradu škody, akreditivu nebo zálohových plateb, avšak nikoliv rizikové prémie navyšující prodejní cenu, nevysvětluje, proč by neměla být prodejci nabídnuta volba uplatňovat takovou prémii, a následně ani proč by existence takového rizika neodůvodňovala zvýšení prodejní ceny o prémii, která je určena ke kompenzaci jak uvedeného rizika, tak případných nákladů, které by vynaložil dodavatel v případě, že by byl nakonec nucen svého zákazníka žalovat.

38 Za okolností projednávané věci bere zahrnutí takové rizikové prémie, jako je dotčená prémie, do výpočtu ziskového rozpětí za účelem stanovení běžné hodnoty v úvahu prvek, který neodráží část hodnoty prodaného výrobku, a uměle tak zvyšuje výsledek výpočtu běžné hodnoty, takže tento výsledek již co nejspolehlivěji neodráží, s výhradou následného uplatnění vhodné úpravy na základě čl. 2 odst. 10 písm. k) základního nařízení, prodejní cenu výrobku, kterou by výrobek měl, kdyby byl prodán v zemi původu v běžném obchodním styku (viz body 27 až 30 výše).

39 Je třeba dodat, že argumenty uplatněné Radou a Komisí na jednání týkající se skutečnosti, že důvody, pro které výrobce provádí dumping, nejsou pro účely uložení antidumpingových cel relevantní, nemohou v projednávaném případě obstát. Ačkoliv je v této souvislosti pravda, že důvody, které vedly vývozce k dumpingu, jsou irelevantní pro související výpočty, nic to nemění na tom, že konstatování dumpingu, což je první fáze při přezkumu otázky, zda je třeba uložit antidumpingové clo, spočívá v čistě objektivním srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozními cenami (rozsudek Tribunálu ze dne 24. října 2006, Ritek a Prodisc Technology v. Rada, T-274/02, Sb. rozh. s. II-4305, bod 59). V projednávaném případě má vada související se zohledněním rizikové prémie, které se dovolává žalobkyně, vliv na platnost výpočtu běžné hodnoty stanovené pro účely posouzení, zda k dumpingu došlo, a předchází tak závěru o existenci takového dumpingu, takže může ovlivnit platnost samotného tohoto závěru.

40 Stejně tak se Rada nemůže opírat o judikaturu týkající se domácího prodeje za ceny, které byly údajně zvýšeny z důvodu patentové ochrany, které se těšil výrobce dotyčného výrobku (rozsudek Soudního dvora ze dne 3. května 2001, Ajinomoto a NutraSweet v. Rada a Komise, C-76/98 P a C-77/98 P, Recueil, s. I-3223, a rozsudek Tribunálu ze dne 18. prosince 1997, Ajinomoto a NutraSweet v. Rada, T-159/94 a T-160/94, Recueil, s. II-2461). V této souvislosti je třeba připomenout, jak to uvedl Tribunál a Soudní dvůr, že žalobci ve výše citovaných věcech netvrdili, že existence uvedeného patentu nevyjadřovala skutečnou situaci na trhu cílové třetí země, ani že zohledněný prodej nebyl uskutečněn v běžném obchodním styku (výše citovaný rozsudek Ajinomoto a NutraSweet v. Rada a Komise, bod 41, a výše citovaný rozsudek Ajinomoto a NutraSweet v. Rada, body 127 až 129). V tomto kontextu je třeba dodat, že nařízení Rady (EHS) č. 2423/88 ze dne 11. července 1988 o ochraně před dumpingovými nebo subvencovanými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. L 209, s. 1), v jehož rámci byla rozvinuta výše citovaná judikatura, bylo v této otázce založeno na jiné filozofii, než je filozofie základního nařízení v tom, že nestanovilo možnost úpravy běžné hodnoty, pokud kupující platí systematicky různé ceny na vnitřním trhu z důvodu určitých faktorů, které jsou tomuto trhu vlastní a které ovlivňují srovnatelnost cen, což je možnost, kterou naproti tomu stanoví čl. 2 odst. 10 písm. k) základního nařízení.

41 S ohledem na výše uvedené úvahy, aniž je třeba rozhodovat o legalitě využití čl. 2 odst. 6 první věty základního nařízení, pokud jde o výtky formulované v rámci prvního žalobního důvodu, je třeba žalobě vyhovět a napadené nařízení zrušit v rozsahu, v němž se týká žalobkyně.

K nákladům řízení

42 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení. V souladu s čl. 87 odst. 4 prvním pododstavcem téhož jednacího řádu ponese Komise vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

1) **Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 464/2011 ze dne 11. května 2011 o uložení konečného antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímně uloženého cla na dovoz zeolitu A ve formě prášku pocházejícího z Bosny a Hercegoviny se zrušuje v rozsahu, v němž se týká společnosti Alumina d.o.o.**

2) Rada Evropské unie ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé společnosti Alumina.

3) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.

Forwood Dehousse Schwarcz

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 30. dubna 2013.

Podpisy.